

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτερωτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμὴν, ἀληθεὶς παρκεσθὲν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερηφάνος, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχικοῦ Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπευτικοῦ δραχ. 7. — Ἑξωετηικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἐναντὶ Χρυσόσπηλαιωτίσσης.

Περίοδος Β'. — Τόμ. 4ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 5 Ἀπριλίου 1897

Ἔτος 19ον. — Ἀριθ. 15

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΔΥΟ ΣΥΝΗΓΟΡΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΙΝ

Ὁ Ἐκτωρ, ὅς οὐ ἔμεινεν ἀρκετὴν ὥραν μὲ τὴν Λουκίαν καὶ μὲ τὴν Θείαν τῆς, τὰς ἀπεχαιρέτισε καὶ ἀπῆλθεν. Ἄν καὶ δὲν εἶχε πλέον ἐργασίαν εἰς τὸ Κεραμεικόν, οἱ πόδες του μηχανικῶς τὸν ἔφεραν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐκύτταξε μὲ συγκίνησιν τὴν πύλιν των Ἀνακτόρων, τὴν ὁποίαν φεῦ! δὲν θὰ διήρχετο πλέον, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του πρὸς τὴν ὁδὸν Ριβολί, — νέαν ὁδὸν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, — ὅταν ἤκουσε τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας νὰ φωνάζουν:

— Τόπον! τόπον εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν!

Μεγαλοπρεπὲς ἄμαξα, συρομένη ὑπὸ τεσσάρων θαυμασίων ἵππων καὶ περιστοιχιζομένη ὑπὸ ἀποσπάσματος δραγῶνων, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ προαύλιον τῶν Ἀνακτόρων.

Ἡ Αὐτοκράτειρα μετέβαινεν εἰς περίπατον.

Οἱ διαβάται παρεμέρισαν καὶ παρετάχθησαν κατὰ τὴν διάβασιν τῆς ἀμάξης, χαίρειζοντες τὴν Αὐτοκράτειραν διὰ ζητοκραυγῶν. Ὁ Ἐκτωρ, ὁ ὁποῖος εὗρίσκετο εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, υπεκλίθη κατὰ τὴν συνήθειάν του βαθύτατα. Ἡ Αὐτοκράτειρα τὸν διέκρινεν εὐκλόως, τόσῳ μᾶλλον καθόσον δὲν εἶχεν ἀποβάλῃ ἀκόμῃ τὴν στολὴν τοῦ Ἀκολούθου, καὶ τῷ ἐνευσε νὰ πλησιάσῃ. Ἐσπευσεν ὁ Ἐκτωρ ἀμέ-

σως καὶ κατὰ τὴν αὐλικὴν συνήθειαν ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμάξης καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα, ἐνῶ ἡ ἀμάξα ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ μὲν τὴν ἰδίαν ταχύτητα.

— Σεῖς εἰσθε, κύριε Ἀλβὰ; εἶπεν ἡ Μαρία-Λουίζα. Κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ ὑπάγετε νὰ εὑρετε τὸν Αὐτοκράτορα καὶ νὰ τῷ εἰπῇτε ὅτι, ἐπειδὴ αἰσθάνομαι ὀλίγην κούρασιν καὶ ἀδιαθεσίαν, δὲν θὰ

ὑπάγω ὡς τὸ Τριανόν, ὡς ἀπεφασίσαμεν, ἀλλὰ μόνον ὡς τὸ Σαιν-Κλό...

— Ἀλλὰ, Μεγαλειοτάτη... ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ Ἀκόλουθος.

— Πῶς; τί συμβαίνει; εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα μὲ κάποιαν δυσἀρέσειαν. Μήπως ἔχετε ὑπηρεσίαν ἄλλου;

— Ἀλλοίμονον, Μεγαλειοτάτη! ἀπήντησεν ὁ νεανίσκος μελαγχολικῶς οὔτε ἔχω, οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ ἔχω! Δὲν... δὲν εἶμαι πλέον Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος!

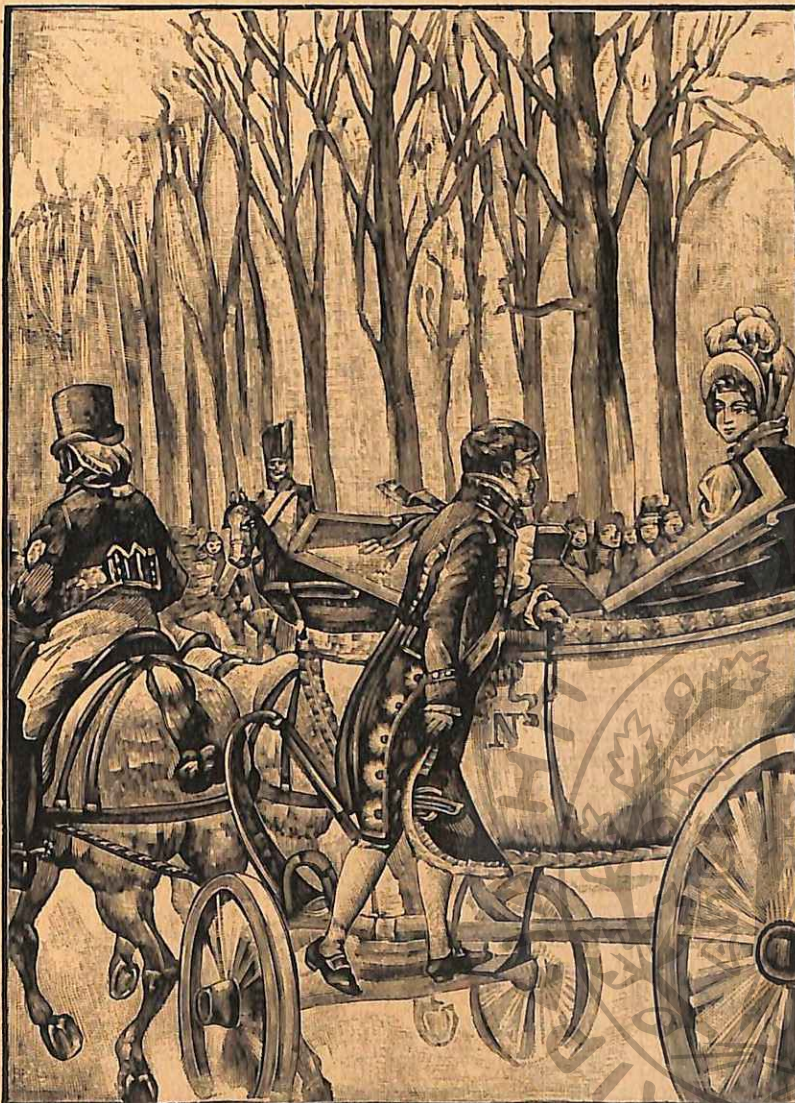
— Μπᾶ! καὶ πῶς;

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης μὲ... μὲ ἀπέλυσε...

— Ἀδύνατον! τί συμβαίνει; Ὁ Αὐτοκράτωρ σὰς ἡγάπα πολὺ. Τί ἐκάματε;

Καὶ ὁλονέν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμάξης, προχωρούσης μὲ ὀλην τὴν ταχύτητα τῶν τεσσάρων τῆς ἵππων, τὸ παιδίον διηγήθη τὴν θλίβερὰν του ἱστορίαν: πῶς τὸν εἶδεν ὁ δούξ τοῦ Ὁτράντου μετὰ τοῦ γηραιοῦ δημοκρατικοῦ, ἐντίμου ἀνθρώπου ἄλλως τε, ἀλλ' ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν μανίαν νὰ ἐκφράζεται δημοσίᾳ κατὰ τοῦ καθεστώτος, πῶς ὁ γηραιὸς αὐτὸς δημοκρατικὸς ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ τῆς ἀμάξης τοῦ δυνάστη, τὸν ὁποῖον ὕβρισεν ἐξοργισθεὶς καὶ πῶς ὁ δούξ κατήγγειλε τὰ πάντα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, κατηγορήσας αὐτόν, τὸν Ἐκτορα, ὅτι εὗρίσκεται εἰς σχέσεις ὑπόπτους μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Μὰ καὶ σύ, παιδί μου, διατί νὰ ἔχῃς τοιούτους φίλους; εἶπε μὲ γλυκύτητα ἡ Αὐτοκράτειρα.

«Ὁ Ἐκτωρ ἀμέσως ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τῆς ἀμάξης καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, μὲ τὸν πῖλον εἰς τὴν χεῖρα». (Σελ. 113, στήλ. 6' α)

— Ο πολίτης Δαγκέν εἶνε φίλος στενός τοῦ κ. Μορανζή, τοῦ υποδιευθυντοῦ τῶν Ἀρχείων, τὸν ὁποῖον ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἐκτιμᾷ πολὺ καὶ τοῦ ὁποῖου ἔσσωσα τὴν θυγατέρα εἰς τὸν χορὸν τῆς Πρεσβείας.

— Ἀ, ἐκεῖνος ὁ χορὸς! . . . εἶπεν ἡ Αὐτοκράτειρα φρικιάσασα ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἐορτῆς, ἡ ὁποία κατέληξε τόσῳ τραγικῶς. Ἀλλά, προσέθεσε, δὲν πιστεύω, ὅχι, δὲν πιστεύω νὰ εἶνε ἀληθὴ αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπε διὰ σᾶς ὁ δοῦξ τοῦ Ὀτράντου. Σεῖς δὲν εἰσθε ἐχθρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος, εἶ;

— Ὁ, Μεγαλειότης! ἀπήντησεν ὁ Ἐκτωρ μετὰ θέρμης· εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ ποθῶναι δι' αὐτόν!

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ νομίζω, εἶπεν ἡ Μαρία-Λουίζα μειδιῶσα. Λοιπὸν θὰ παρακαλέσω τὸν Αὐτοκράτορα νὰ σας συγχωρήσῃ. Ὅπως δὲ πότε πηγαινέτε νὰ τῷ εἰπῇτε αὐτὸ πού σας εἶπα. Καὶ ἐπειδὴ βεβαίως δὲν θὰ ἤμπορέσετε νὰ τον ἰδῇτε, ἰδοὺ, σᾶς δίδω ὀλίγας λέξεις διὰ νὰ το κατορθώσετε.

Καὶ ἡ νεαρὰ Αὐτοκράτειρα ἐξήγαγεν ἐν σημειωματάριον ἐκ τοῦ θυλακίου τῆς, ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις, ἀπέσχιζε τὸ χαρτίον καὶ το ἔδωκε πρὸς τὸν Ἐκτορα, λέγουσα: «Νὰ ἐλπίζετε!»

Ἡ ἄμαξα εἶχε φθάσῃ σχεδὸν εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, ὅταν ὁ Ἀκόλουθος κατήλθεν ἐκ τοῦ ἀναβάθρου. Ἐτρεξε μὲ ὄλην του τὴν ταχύτητα καὶ ἐντὸς τεσσάρτου τῆς ὥρας ἐφθασεν εἰς τὸ Κεραμεῖον.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κ. Μορανζὴς εἶχε παρουσιασθῇ εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ τύχη ἀκρόασις παρὰ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Ναπολεὼν, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο πάντοτε προθύμως τοὺς λογίους καὶ τοὺς ἐπιστήμονας καὶ ἠὲ χαριστεῖτο συνομιλῶν μετ' αὐτῶν, ἔτρεφεν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν ἀρχιεφύλακα, τὸσον διὰ τὰς γνώσεις του ὅσον καὶ διὰ τὸν χαρακτήρα του. Τῷ ἤρσεκε προπάντων ἡ εἰλικρινεία του καὶ τῷ ἐπέτρεπε νὰ λέγῃ εἰς αὐτὸν ἀληθείας, τὰς ὁποίας δὲν θὰ ἤκουεν εὐχαρίστως ἀπὸ τὸ στόμα οἰουδήποτε ἄλλου.

— Χαίρω πολὺ πού σας βλέπω, κύριε Μορανζή, τῷ εἶπε. Εἰς τί ὀφείλω αὐτὴν τὴν εὐχίαν;

— Μεγαλειότης, ἔρχομαι νὰ σας κα-
θηκετεύσω ὑπὲρ ἑνὸς παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔσχε τὸ ἀτύχημα νὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργὴν σας.

— Ἀ! καὶ τίνας;

— Τοῦ Ἀκολούθου σας, τοῦ μικροῦ Ἀλβᾶ.

— Τοῦ Ἀκολούθου μου; δηλαδὴ τοῦ πρώτου Ἀκολούθου μου. Δὲν εἶνε πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου!

— Τὸ γνωρίζω, Μεγαλειότης, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς . . .

— Παιδί πού το ἠγάπησα καὶ το με-

τεχειρίσθην ὥς νὰ ἦτο ἰδικόν μου, παιδί πρὸς τὸ ὁποῖον ἐδείχθην πάντοτε ἐπιεικὴς καὶ συγκαταβατικὸς, νὰ ἔχῃ τώρα φιλίας μὲ τοὺς ἀσπονδωτέρους μου ἐχθρούς! Κρίνατε σεῖς μόνος, κύριε Μορανζή, εἶνε αὕτη διαγωγή;

— Φοβοῦμαι, Μεγαλειότης, μήπως σᾶς παρέστησαν τὰ πράγματα ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον.

— Ναί, ἤξεύρω ὅτι τὸ συνειθίζει αὐτὸ ὀλίγον ὁ Φουσέ· ἀλλ' ὑπάρχουν γεγονότα ἀναμνησθήτε. Προχθὲς ἐθεάθην μ' ἕνα κάποιον Δαγκέν, ὁ ὁποῖος μ' ἐχθρεύεται ἀποκαλύπτως.

— Ὁ, Μεγαλειότης! Ἐβούρετε τί λέγει μία παροιμία; Σκυλὶ πού γαυγίζει, λίγος δαγκάνει!

— Τὸν γνωρίζετε αὐτὸν τὸν Δαγκέν;
— Μάλιστα, Μεγαλειότης· εἶνε ἀπὸ τοὺς στενωτέρους μου φίλους καὶ δύναμαι νὰ σας διαβεβαιώσω ὅτι δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῇτε τίποτε ἀπὸ αὐτόν!

— Μὰ πῶς ἤμπορεῖτε νὰ ἔχετε σεῖς φιλίαν μὲ τέτοιον ἄνθρωπον, κύριε Μορανζή; μ' ἕνα ἰακωδῖνον!

— Τί νὰ σας εἶπω, Μεγαλειότης! Γνωρίζομεθα ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ, εἶνε τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἤξεύρω ὅτι δὲν ἐπιχειρεῖ, ὅτε θὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε ἐναντίον σας. Μολονότι δὲν σας ἀγαπᾷ, σέβεται ἐν τῷ προσώπῳ σας τὴν θέλησιν τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐξέλεξε.

— Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ συνδεθῇ μετ' αὐτοῦ τὸσον ὁ μικρὸς Ἀλβᾶς; Ὁ Φουσέ μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀχώριστοι.

— Τὸν κύριον Δούκα τοῦ Ὀτράντου παρασύρει ὁ ὑπερβολικὸς ζήλος του. Τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι ὁ γηραιὸς μου φίλος συνεπάθησε ζωηρῶς τὸν μικρὸν Ἀλβᾶν καὶ ὅτι συχνά, φεύγοντες ἀπὸ τὴν οἰκίαν μου, πηγαινόντων μέχρι τινὸς μαζί. Μοι ἐπιτρέπει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ τῇ διηγηθῶ πῶς ἐγεννήθη αὕτη ἡ φιλία.

Καὶ ἅμα τῇ συγκαταθέσει τοῦ Αὐτοκράτορος, ὁ ἀρχιεφύλαξ διηγήθη λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν τοῦ φίλου του μετὰ τοῦ νεαροῦ Ἀκολούθου, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ γηραιὸς δημοκρατικὸς ἐξεδήλωσε πατρικὴν ἀγάπην, εὐθὺς ἅμα εἶδε μὲ πόσῃ γενναίᾳ καὶ χρηστῇ Ἀλβᾶς ὑπερησπίζετο τὸν κύριόν του ἀπόντα.

— Ἀ! οὕτω συνέβη τῷ ὄντι; ἠρώ-
τησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀκούσας μετὰ προσοχῆς τὴν διήγησιν.

— Μεγαλειότης, σᾶς δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει! Πραγματικῶς ὁ Φουσέ μοι παρέστησε τὰ πράγματα, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον. Ἐν μέρους τοῦ μικροῦ Ἀλβᾶ, δὲν βλέπω τώρα παρὰ μίαν κάποιαν ἐλαφρότητα, τὸ πολὺ-πολὺ ἀλλὰ τίποτε περισσώτερον.

— Εἶμαι εὐτυχής, βλέπων τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα εὐμενῶς διατεθεῖσαν πρὸς τὸν νεαρόν μου φίλον· καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθόσον σᾶς φέρω μίαν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν εὗρον μεταξὺ παλαιῶν τινων ἐγγράφων, καὶ ἡ ὁποία τὸν ἀφορᾷ.

— Ἐπιστολήν;

— Μάλιστα· ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἡλπίξα πολὺ, διὰ τοῦ ἐγγράφου τούτου νὰ διαθέσω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ὑπὲρ τοῦ μικροῦ μου φίλου. Ἡ ἐπιστολή εἶνε τοῦ πατρός του, ὁ ὁποῖος καθὼς γνωρίζετε ἦτο βασιλόφρων, καὶ μοι φαίνεται ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς ἄλλον ἐπίσης βασιλόφρον.

— Εἰσθε βέβαιος ὅτι εἶνε τοῦ πατρός του;

— Ἰδοὺ, Μεγαλειότης: Λουδοβίκος Ἀντώνιος κόμης Ἀλβᾶς.

— Τῷ ὄντι· καὶ τί λέγει αὕτη ἡ ἐπιστολή;

— Ἀκούσατε, Μεγαλειότης.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοκίας Δουκίως.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

Ἀχ! κυττάξετε 'στὸ ξύλο
Μὲ τὴν ὄψιν τοῦ θανάτου
Τὸν καλλίτερον τὸ φίλον
Ὅπου ἔχουμε ἐδῶ κάτου.
Τὸν μεγάλο μας Προστάτη
Ποῦ 'ς ἐμᾶς στρέφει τὸ μάτι
Καὶ γιὰ μᾶς παρακαλεῖ . . .

Δυστυχία μας! ὡς 'στ' ἀστέρια
Τὸ παράπονο ἀγροικίῃ,
Πῶς τοῦ κάρφωσαν τὰ χέρια,
Πῶς τοῦ πλήγωσαν τὰ στήθη.
Γιὰ μᾶς ἔχυσε τὸ αἷμα,
Καὶ τ' ἀγκάθια μας γιὰ στέμμα
Εἰς τὸ μέτωπο φορεῖ.

Ἐμᾶς πάντα ἐπιθυμοῦσε
Καὶ σιμὰ του μᾶς ἐκάλει,
Θεῖες ἀκτίνες ἐσκορποῦσε
Ἀπ' τ' ἀθάνατο κεφάλι
Ὅπου βλέπετε οδυμένο,
Καὶ 'στὸν πόνο νᾶνε ξένο,
Νᾶνε ξένο 'στὴ χαρά!

Πρέπει ἐμεῖς νὰ μιμηθούμε
Τὸν μεγάλο μας Πατέρα,
Νὰ πονοῦμε, ν' ἀγαποῦμε.
Δὲν μᾶς τῶπε μίαν ἡμέρα,
Πῶς ἡ ἀγία ἐλεημοσύνη,
Ἡ ἀγάπη, ἡ καλωσύνη,
Εἶνε ἡ μόνη του εὐτυχία;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Μαρτίου

ΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ἐξαιρε-
τική, τὴν ὁποίαν χαράσ-
σω μὲ συγκίνησιν. Ἐ-
πιρρίπτει αἴγλην εἰς τὰς
πτωχὰς σελίδας τοῦ Ἡμε-
ρολογίου μου, ἐκ τῆς ὁποίας
θα φωτισθοῦν καὶ τὰ πρό-
σωπα, τὰ ὁποῖα θὰ κύβουν
κατόπιν ἐπ' αὐτῶν . . . Τὰ
φαντάζομαι, τὰ βλέπω ἐμ-
πρὸς μου τὰ χαριτωμένα αὐτὰ
πρόσωπα, ἀπαστρέφοντα ἀπὸ
τὴν ἀγαλλίασιν, ἀπὸ τὴν μυ-
στικὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἐμπνέει εἰς
ὅλας τὰς ψυχὰς τὸ ὄνομα τῆς ἡμέρας.
Τὰ φωτίζει μία ἀκτίς ἀπὸ τὸ οὐράνιον
ζῶς, τὸ ὁποῖον καταλαμβάνει ἀπ' ἄκρου
εἰς ἄκρον τὸν Χριστιανικὸν Ἑλληνισμόν,
ὅταν κατ' ἔτος ἀνατέλλῃ ἡ διπλὴ αὐτῇ
ἐορτῇ, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κρίνον τοῦ
Ἀρχαγγέλου, τὸ εὐαγγελιζόμενον τὸν
Χριστόν, ἀδελφοῦται μὲ τὴν σημαίαν
τῆς ἐλευθερίας, τὴν εὐαγγελιζομένην
τὴν νέαν Ἑλλάδα!

Ἀληθῶς ὠραῖαι αἱ Ἀθῆναι κατὰ τὴν
ἡμέραν αὐτήν! Ἡ πρωτεύουσα ἐορτά-
ζει ἡ καρδιά τοῦ ἔθνους πάλαι ἀπὸ
χαρὰν, ἀπὸ ὑπερηφάνειας, ἀπὸ ἐλπίδας
ὅλον τὸ σῶμα ζωογονεῖται. Καὶ ὁ ἐορτά-
σιμος ἀλαλαγμός, ὁ ὁποῖος ἀντηγεῖ ἀπὸ
πρωίας μέχρις βαθείας νυκτός, νομίζω
ὅτι φθάνει εἰς τὰ ὠτά μου ἀπὸ πᾶσαν
γωνίαν ἑλληνικῆς γῆς . . .

Ἀδυνατῶ νὰ συγκεντρώσω καὶ νὰ κα-
ταγράψω τὰς ἐντυπώσεις, τὰς ὁποίας
ἀπεκόμισα ἐκ τῆς ἡμέρας. Εἶνε τὸσον
πολλαὶ καὶ ποικίλαι! Ἡ διακόσμησις
τῆς πόλεως, ἀποκλειστικῶς δι' ἑλλη-
νικὸν σημαῖων φέτος· ὁ μέγας καὶ ἀκρά-
τητος ἐνθουσιασμός τοῦ πλήθους· ἡ λαμ-
πρὰ τελετὴ εἰς τὴν Μητρόπολιν, ἡ
συγκινητικὴ στέψις τῶν Ἀνδριάντων,
τὸ μέγα συλλαλητήριον τοῦ ἀπογεύμα-
τος, ἡ ἐξαιρετικὴ φωταγλία τῆς ἐσπέ-
ρας, — ὦ, ἂν ἤθελα νὰ τα περιγράψω
ὅλα, θὰ ἐχρειάζομην σελίδας ὁλοκλή-
ρους . . . Ἐπειτα, πῶς εἶνε δυνατόν
νὰ ἀριθμῇ κανεὶς καὶ νὰ περιγράψῃ,
ὅταν κατέχεται ἔτι ἀπὸ ἐνθουσιασμόν,
ὅταν ἡ καρδιά του ἐξακολουθεῖ νὰ πάλ-
λη, ὅταν ἔχῃ ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του
τὸ θέαμα λαοῦ ὁλοκλήρου, ἐορτάζοντος
τὴν μεγίστην τῶν ἐορτῶν του; . . . Ὑ-
πάρχουν θεάματα πρὸ τῶν ὁποίων ἡ
γλῶσσα σιωπᾷ, καὶ ἡ γραφὴ ἀρνέεται
νὰ προχωρήσῃ ἐκ τῆς μεγάλης συγκι-
νήσεως. Ὁ, πόσον εἶμαι συγκινημέ-
νος! Ἐνόμισα ὅτι ὁ οὐρανὸς κατήλθεν
εἰς τὴν γῆν σήμερον· καὶ ἡ πόλις αὕτη
ἡ ὁλογάλανος, ἀπὸ τὸ ἀπειρον πλήθος

τῶν σημαίων, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐστόλιναν
κυματίζουσιν, μοὶ ἐφάνη ἐξαίφνης ὡς
οὐρανία πόλεις, συνέχεια τοῦ ἁνθῶεν αὐ-
τῆς ἐστηριγμένου κυανοῦ θόλου . . . Ναί,
σήμερον ὁ οὐρανὸς κατήλθεν εἰς τὴν γῆν!

26 Μαρτίου.

Ἡ χθεσινὴ ἡμέρα εἶχε πολλὰ ἐπει-
σόδια. Μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τοῦτο:
Ἐν ᾧ ἡ Βασιλικὴ πομπὴ διήρχετο
τὴν ὁδὸν Ἐρμού, μεταβαίνουσα ἐφ' ἁ-
μαξῶν εἰς τὴν Μητρόπολιν διὰ τὴν τε-
λετήν, — στρατὸς παρατεταγμένος, πλη-
θος ἄπειρον, ἐνθουσιασμός ἀκράτητος,
χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαί, — ἐ-
ξαίφνης πρὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς δι-
καιosuνης, τρομάξαντες ἐκ τοῦ θορύβου,
ἀφηνιάζουν οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης, ἐφ' ἧς
ἐπέβαινον αἱ πριγκίπισσαι Σοφία καὶ
Μαρία, μὲ τὸν μικρὸν πρίγκιπα Γεώρ-
γιον τοῦ Διαδόχου.

Ἡ ἄμαξα προσέκοψε κατὰ τῆς πρώ-
της ἀμάξης, ἧς ἐπέβαιναν ὁ Βασιλεὺς,
ἡ Βασίλισσα καὶ οἱ πρίγκιπες Ἀνδρέας
καὶ Χριστοφόρος, καὶ ἐκ τῆς συγκρού-
σεως ὁ ζυγὸς τῆς ἐθραύσθη· ὁ ἥνιοχος,
τῇ βοήθειᾳ τοῦ πλήθους, κατάρθωσε νὰ
στρέψῃ τοὺς ἵππους καὶ νὰ ρίψῃ τὴν ἁ-
μαξάν εἰς τὸ πεζοδρόμιον, πρὶν συμ-
βοῦν μεγαλήτερα δυστυχήματα. Εὐτυχῶς
ἐκτός τινων μωλώπων, μεταξὺ τοῦ συνω-
στισθέντος ἐκεῖ πλήθους, καὶ καταπα-
τηθέντος ἀπὸ τοὺς ἵππους, πᾶν σοβαρώ-
τερον προελήφθη, καὶ αἱ πριγκίπισσαι
μὲ τὸν μικρὸν Γεώργιον, βοηθοῦντος
πάντοτε τοῦ πλήθους μετεκομίσθησαν
εἰς τὴν ἄμαξαν τοῦ Βασιλέως, εἰς τὴν
ὁποίαν οὕτως ἐστοιβάσθη σχεδὸν ὁλόκλη-
ρος ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Καὶ διὰ νὰ
οἰκονομηθῇ ὁ χώρος, ὁ μὲν βασιλόπαις
Ἀνδρέας ἐκάθισεν ὀπισθεν, πλησίον τοῦ
θεράποντος, οἱ δὲ μικρότεροι πρίγκιπες
εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν σεπτῶν γονέων
τῶν. Καὶ ὅταν ἐξεκίνησε πάλιν διὰ τὴν
Μητρόπολιν ἡ ἄμαξα αὕτη, μὲ τὸ χα-
ριτωμένον οἰκογενειακὸν σύμπλεγμα, αἱ
ἐπευφημιαί καὶ τὰ χειροκροτήματα τοῦ
πλήθους ἐδιπλασιάσθησαν.

Ἐν τούτοις ἐμεσολάβησε μία στιγμὴ
τρόμου καὶ ταραχῆς. Ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος
δὲν ἦτο πλησίον, δὲν ἤξευρε τί ἀκριβῶς
συνέβη καὶ ἐταράχθη. Ἀλλὰ κύριός τις
ἀνέλαβε νὰ τον διαφωτίσῃ καὶ ἀναβᾷς
ἐφ' ἑνὸς τραπέζιου, ἐξεφώνησε τὰς ἀ-
ξιομνημονεύτους ταῦτάς λέξεις, μ' ἐτοι-
μότητα πνεύματος μοναδικήν:
— Κύριοι, μὴν ἀνησυχεῖτε! Καλὸς
οἰωνός! Ὁ ζυγὸς ἐθραύσθη.

Ἀσήμερον.

Καὶ ἄλλο ἐπεισόδιον, — μὲ ἄμαξαν
καὶ αὐτό.

Κυρία τις ξένου διπλωμάτου ἐζήτησεν
ἀγοραῖον ὄχημα διὰ νὰ κάμῃ μικρὸν
τίνα περίπατον. Προσῆλθεν ἡ ὑπ' ἀριθ-

μὸν 98 ἄμαξα. Ἡ κυρία τότε ἀπήτησε
νὰ καταβῇ στήν ἡ μικρὰ ἑλληνικὴ ση-
μαία τῆς ἀμάξης (διότι τὴν 25 Μαρτίου
εἰς τὰς Ἀθῆνας ὅλαι αἱ ἄμαξαι εἶνε
σημαιστόλιστοι.) Ἀλλ' ὁ φιλόπατρις
ἀμαξηλάτης ἀπήνησεν:

— Κυρία μου, προτιμῶ νὰ κα-
ταβῇ τε σεῖς, παρὰ νὰ καταβῇ ἡ
τὴν σημαίαν μου!

Οὕτως ἡ κυρία τοῦ διπλωμάτου, ἡ
μὴ δεῖξασα πολὺ φυλικὰς διαθέσεις πρὸς
τὴν ἑλληνικὴν σημαίαν, ἠναγκάσθη νὰ
κάμῃ τὸν περίπατόν της . . . πεζῇ.

Εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ ἐθνικοῦ ποιη-
τοῦ Σολωμοῦ, εὐρέθη ἡ ἐξῆς σκέψις:
«Κλείσε μέσα εἰς τὰ στήθη σου τὴν
Ἑλλάδα, καὶ θάκουσῃς τὴν καρδιά σου
νὰ πάλλῃ, ἀπὸ κάθε εἵδους μεγαλεῖο!»

Καὶ ἐν ἐπίγραμμᾳ εἰς τὴν 25 Μαρ-
τίου, ἀγνωστού ποιητοῦ:

Ἡ πρώτη δίνει ἕνα Χριστό,
Ἡ δεύτερη μιὰ Ἑλλάδα.
Χαρά 'στ' ὅτε ποῦ θὰ χαρῇ
Τῆς τρίτης τὴ γλυκάδα!

Φ.

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε Σελ. 110)

Ὁ Πέτρος τελοσπάντων ἀπεκοιμήθη
καὶ τὸ πρῶτον ἐξύπνησεν ἡσυχώτερος, διότι
εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ ἐπανορθώσῃ ὅπως ἡ-
δύνατο, τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον εἶχε κάμῃ.

Ἡ μητέρα του δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ.
Ἐνεδύθη ταχέως, ἐπὶ τὸ γάλα του,
καὶ λαβὼν τὸ κνίστρον καθὼς ἦτο μὲ
τὰς πασχαλίας, αἱ ὁποῖαι διετηροῦντο
θαυμασίως, ἐξῆλθεν.

Ἐδίσταζεν ἀκόμη, φοβούμενος νὰ πα-
ρουσιασθῇ εἰς τὴν γραίαν καὶ νὰ ὑπο-
στῇ τὴν ὀργὴν τῆς. Ἀλλὰ μὴ θέλων
νὰ ἀναβάλῃ τὴν ἀπόφασίν του, ἐπροχώρει.

Ἐπλησίαζε πρὸς τὸν οἰκίσκον μὲ πάλ-
λουςαν καρδίαν, ὅταν εἰς τὴν ἄκρην
ἐνὸς δρόμου, ὁδηγούντος πρὸς τὸ δάσος,
βλέπει μακρόθεν τὴν κυρὰ Κώσταναν.
Ἐπεριπάτει γρήγορα καὶ ἐκρατοῦσε κατι-
τι λευκόν . . .

«Ποῦ πηγαινεῖ; ἐσκέφθη ὁ Πέτρος·
ἐκεῖ κατὰ τὴν βέβαιαν· ἀλλὰ τί τοῦ πη-
γαίνει; Ἦρθε λοιπὸν ἄλλα ἄνθη;»

Καὶ ἐπισπεύσας τὸ βῆμα, ἐφάσσε τὴν
γραίαν, ἡ ὁποία δὲν ἐπρόσεξε, δὲν ἐ-
στράφη. Ὁ Πέτρος μὴ ἔχων τὸ θάρρος
νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς ὁμιλήσῃ,
ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ὀλίγα
βήματα ὀπισθεν, διὰ νὰ ἴδῃ πού ἐπῆ-
γαιεν. Ἡ κυρὰ-Κώσταννα ἐφαίνετο βυ-
θισμένη εἰς σκέψεις βαθείας καὶ ἀλγει-
νάς. Καὶ ἡ ποδιά τῆς ἦτο γεμάτη ἀπὸ
ἄνθη λευκά· ἀλλ' ὁ Πέτρος δὲν ἤδύ-
νατο νὰ διακρίνῃ τί ἄνθη ἦσαν.

Ἐρ' ὅσον εἰσεχώρουν εἰς τὸ δάσος, τὸ θάρρος τοῦ Πέτρου ἤλαττο. Καὶ ἂν ἡ διήγησις τοῦ Ἀντώνη ἦτο ἀληθής; Ἄν ἡ γραῖα τῷ ἐπαρουσιάζετο ἐξαίφνης ὡς μάγισσα εἰδεχθῆς καὶ ἀπαισία, μὲ φλογεροῦς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ ὄψεις ἀντιτριχῶν;...

Ἀλλὰ τὸ δάσος ἐτελείωσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθον εἰς δρόμον ἄδενδρον. Ἐκεῖ, εἰς μίαν καμπὴν τοῦ δρόμου τούτου, ἠγείρετο εἰς μικρὸς ξύλινος σταυρός... Πρὸς τὸν σταυρὸν αὐτὸν ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν ἡ κυρά-Κώσταινα, ἐν ᾧ ὁ Πέτρος ἐσπευσε νὰ κρυφθῇ ὀπισθεν ἐνὸς δένδρου. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὴν εἶδε ποῦ ἐγονάτισεν ἐπάνω εἰς τὸ γῶμα καὶ ἐσκόρπισεν εἰς τὴν βᾶσιν τοῦ σταυροῦ τὰ λευκὰ ἄνθη, τὰ ὅποια εἶχε φέρῃ... Ὁ Πέτρος τώρα τὰ ἐγνώρισεν: ἦσαν ἄνθη κερασσᾶς. Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη ἐπροτίμησε νὰ στερηθῇ τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὅποια θὰ ἐκέρδιζεν ἀπὸ τὰ κεράσια τῆς, παρὰ νὰ παραλείψῃ τὴν εὐλάβη τῆς συνήθειαν!...

Ὁ Πέτρος δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερον. Ἐτρεξε πρὸς τὴν γραῖαν καὶ παρουσιάσας τὸ κἀνιστρον μὲ τὰς πασχαλέας:

«Πᾶρέ, κυρά, τῇ εἶπε, τὰ ὠραῖά σου λουλούδια! Ἐγὼ τὰ ἐκοῖφα χθὲς» συχώρεσέ με! Δὲν ἤξευρα πῶς αὐτὸ θὰ σ' ἐλυποῦσε τόσο! Νά, ἐδῶ εἶνε ὅλα! θέλεις νὰ τα σκορπίσωμεν μαζὶ εἰς τὸν σταυρὸ;»

Ἡ κυρά-Κώσταινα δὲν ἔλεγε τίποτε, κυττάζουσα μ' ἐκπληξιν τὸ παιδίον. Ἐπὶ τέλους ἔλαβε τὰ ἄνθη.

— Ἀ, σὺ μοῦ πῆρες τὰ λουλούδια μου! εἶπε· σὺ μοῦ ἐκατάστρεψες τὴν πασχαλιά μου... Ἀλλ' ἂφ' οὗ μοῦ τα φέρνεις ὀπίσω, δὲν πειράζει. Ἐχεις καλὴ καρδιά καὶ σε συγχωρῶ. Ναι! βοήθησέ με... μεῖνε λιγάκι μαζὶ μου! θέλω νὰ σε βλέπω... γιατί μοιάζεις... τοῦ παιδιοῦ μου!...

Περὶ τῆς ὁ Πέτρος, διότι τὸν ἐσυγχώρησεν, ἤρχισε νὰ στολίσῃ τὸν σταυρὸν μὲ τὰς πασχαλέας.

— Βλέπεις τί φρέσκες ποῦ διατηροῦνται; τῇ ἔλεγε. Τί καλὰ! Ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὸς ὁ σταυρὸς ἐδῶ; Τάφος βέβαια δὲν εἶνε... ἐδῶ δὲν εἶνε τὸ νεκροταφεῖον.

— Ὅχι, παιδί μου δὲν εἶνε τάφος! εἶπεν ἡ γραῖα Κώσταινα, κλαίονσα. Τὸ παιδί μου δὲν ἔχει τάφο... Ἐδῶ, ἐς αὐτὸ τὸ μέρος, μὲ ἀπεχαιρέτισε τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ἐφευγεν εἰς τὰ ξένα, γιὰ νὰ δουλέψῃ γιὰ μένα, γιὰ τὴ φτώχῃ μανουλά του. Μὴν κλαῖς, μητέρα, μοῦ ἔλεγε· θὰ ξαναγυρίσω!... Μὰ δὲν ἐξαναγύρισεν τὸ παιδί μου! μοῦ ἐπνίγηκε τὸ χρυσὸ μου!... τὸν ἔχασα γιὰ πάντα τὸν Χρῆστό μου!... Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος, ποῦ τον εἶδα καὶ τον ἐφίλησα γιὰ τελευταία φορὰ, μοῦ φαίνεται πῶς

εἶνε ὁ τάφος του... Γι' αὐτὸ ἔβαλα αὐτὸ τὸ σταυρὸ καὶ κάθε χρόνο, τὴν ἴδια ἡμέρα ποῦ ἐφυγε, ἔρχομαι καὶ του ρίχνω λουλούδια...

— Συχώρεσέ με! συχώρεσέ με! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος συγκινημένος βαυβάτα. Καὶ μένα μοῦ εἶπαν ὅτι τὰ ἄνθη αὐτὰ τὰ καῖς...

— Σοῦ εἶπαν πῶς εἶμαι μάγισσα, ἔ; εἶπεν ἡ γραῖα, μειδιῶσα πικρῶς. Τὸ ξεύρω... τὸ ξεύρω... Ὁ κόσμος λέγει χίλια-δύο γιὰ μένα... γιατί ζῶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, ξένη ἐστὶς χαρές του καὶ ἐστὶς λύπες του, τόσα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ ἔχασα τὸ παιδί μου. Τὸ ξεύρω... ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα φίλο...

— ὦ, ἔχεις! φθάνει νὰ θέλῃς! διέκοψεν ὁ Πέτρος. Ἐλα εἰς τὸ σπίτι μας· ἡ μητέρα μου εἶνε καλὴ... θέλεις; Καὶ τὴν ἐκύτταξε μὲ τὰ ὠραῖά του μάτια, δακρυόβρεκτα.

Ἡ κυρά-Κώσταινα τὸν ἐφίλησε καὶ πρῶτην φορὰν, ὥστερ' ἀπὸ τὸσον καιρὸν, δάκρυα χαρᾶς ἔβρεξαν τὰς παρειάς τῆς. Συγκατετέθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μητέρα τοῦ μικροῦ Πέτρου. Ἡ γνωριμία αὐτὴ τὴν ἀνεκούφισε, τῆς ἐνέπνευσεν ὀλίγην παρηγορίαν, τῆς ἔδωσεν ὀλίγην ἀνεσιν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κυρά-Κώσταινα ἦτο εὐτυχής, ὅσον δύναται νὰ εἶνε μία πτωχὴ καὶ γραῖα μητέρα, ἡ ὁποία ἔχασε τὸ μονάκριβόν της παιδί.

Ἡ πασχαλέα ἄνθισε πάλιν μεγαλοπρεπῆς τὸν ἀκόλουθον Ἀπρίλιον. Καὶ φαντάζεσθε ἂν ἦτο δυνατόν ὁ Πέτρος νὰ κυττάξῃ τώρα πλέον χωρὶς βαυβάτην συγκίνησιν, τὰ περίφημα «λουλούδια τῆς γρηᾶς».

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Μπέμπης καὶ ἔμαθε τὴν μεγάλην καὶ ἐκπληκτικὴν εἰδησιν:

Ὁ Μπέμπης ἀπέκτην μίαν ἀδελφούλαν...

Ναι, εἶνε ἀληθές. Τὸ ροδόχρουν πλάσματι τὸ νεογέννητον, κινεῖται καὶ κλαυθμυρίζει ἐντὸς τοῦ λίκνου μὲ τὸ λεπτὸν ἀραχνούφες παραπέτασμα... Καὶ ὁ Μπέμπης κύπτει περίεργος καὶ διανοίγει μὲ δισταγμὸν τὸ παραπέτασμα... Νέον, ἀρίστον αἰσθημα εἰσέρχεται εἰς τὴν καρδίαν τοῦ παιδιοῦ... Ἡ μικρὰ αὐτὴ ἀδελφούλα, ἠμποροῦσε δὰ καὶ νὰ τον προειδοποιήσῃ περὶ τῆς ἀφίξέως τῆς ἄλλ' ὄχι, δὲν τὸν προειδοποίησε καθόλου, καὶ διαμιάς, ἐξαίφνης καὶ ἀπροόπτως ἀπεδιβάσθη ἐκ τοῦ ἀγνώστου καὶ ἐγκατέστη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς του, ὡς νὰ ἦτο εἰς τὸ σπίτι τῆς!... Καὶ τώρα θέλει νὰ τὴν ἀγαποῦν, καὶ νὰ τὴν χαϊδεύουν, καὶ νὰ τὴν φιλοῦν καὶ νὰ τὴν ναναρίζουν... καὶ ὅλ' αὐτὰ εἰς βάρος τοῦ μεγαλητέρου ἀδελφοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ

τα στερηθῇ διαμιάς ὅλα... ὦ, Θεέ μου! μήπως ὁ Μπέμπης θὰ γίνῃ ζήλοτυπος;...

Εἶνε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Ὁ μπαμπᾶς ἀκτινοβολεῖ ἀπὸ χαρὰν καὶ ἰσάισα αὐτὴ ἡ χαρὰ πιστοποιεῖ τὰ κακὰ προαισθήματα τοῦ Μπέμπη. Ὁ μπαμπᾶς λησμονεῖ νὰ δώσῃ ἐν φαγῇ τὸν εἰς τὸν νοῦν του!... συλλογίζεται τὸ παιδίον μὲ πικρίαν, καὶ ἡ ἐνδόμυχος λύπη του ἐκδηλοῦται δι' ἀπολύτου σιγῆς... «Ἐἴσαι εὐχαριστημένους ποῦ ἀπέκτησες ἀδελφούλαν;» ἐρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς, πᾶν ἄλλο ὑποθέτων ἢ ὅτι δὲν θὰ εἶνε εὐχαριστημένος δι' αὐτὸ ὁ υἱός του... «Δὲν ἤξεύρω!» ψιθυρίζει ὁ μικρός, ἀλλὰ τὸσον σιγᾶ, ὥστε εὐτυχῶς ὁ πατὴρ δὲν ἀκούει καὶ νομίζει ὅτι ἀπήντησε «ὦ, πολὺ! πολὺ!»

Τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου, πρὶν ἀκόμη ἀποκοιμηθῇ, ὁ Μπέμπης ζητεῖ ἀπὸ τὴν ὑπηρετρίαν νὰ τὴν διηγήθῃ κανένα παραμῦθον — κατὰ τὸ σῶνθη. «Ἀλλ' ἡ δρακούλα κλαίει, καὶ αὐτὸς... ὦ, αὐτὸς ἀνάγκη νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς διηγῆσεως... Ἐτελείωσεν! ἡ δρακούλα τὰ θέλει ὅλα δικά της καὶ διὰ τὸν Μπέμπην δὲν μένει πλέον τίποτε... ὦ, τί ὀλιβερός στοχασμός!... Καὶ ἀποκοιμᾶται μὲ λυγμούς, δάκρυα τὸ προσκεφάλαιόν του, διὰ νὰ μὴ ἀκουσθῇ.

Καὶ ὁ Μπέμπης βλέπει ἐν ὄνειρον — ὦ τί εὐτυχές ὄνειρον!

Ταξιδεύει ἐπάνω εἰς ἐν πελώριον φύλλον ὑδροβίου νυμφαίας. Ἡ ἀδελφούλα θέλει νὰ εἰσελθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν παράδοξον αὐτὴν λέμβον, ἀλλ' ὁ Μπέμπης ἀνθίσταται. Δὲν ὑπάρχει τόκος... θὰ στενοχωρηθοῦν... Ἀλλ' ἔξασα τὸ φύλλον μεγαλύνει, μεγαλύνει... οἱ μικροὶ ταξειδιῶται χωροῦν καὶ κάθονται ἐν ἀνέσει καὶ πλεοῦν πρὸς ἀγνώστους χώρας μαγικᾶς... ὦ, τί εὐδαιμονία ποῦ εἶνε ἐκεῖνο τὸ ταξίδιον μὲ τὴν ἀδελφούλαν, μέσα εἰς τὸ φύλλον τῆς νυμφαίας...

Μάθω το τέλος πάντων, Μπέμπη! Ἡ καρδιά τῆς μητρὸς, ἡ καρδιά τοῦ πατρὸς εἶνε τὸ φύλλον τῆς νυμφαίας, ποῦ εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου; ἔχει τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ εὐρύνεται ἐπ' ἀπειρον. Μὴ κλαύσης πλέον ἀπὸ ζήλοτυπίας... Ὑπάρχει τόπος καὶ διὰ δύο καὶ διὰ περισσότερους!

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Χελιδόνι τοῦ Μαρτιοῦ,
χελιδόνι μου σπαθᾶτο,
ἀπ' τὴν στέγη τοῦ σπιτιοῦ
ἔλα λίγο παρὰ κάτω,
νὰ μοῦ πῆς καὶ νὰ σου πῶ
πόσο πάντα σ' ἀγαπῶ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΗΣ

ΩΣ ΕΚΕΙ ΕΠΑΝΩ!...

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ μπαμπᾶς λείπει εἰς τὸ Γραφεῖόν του δὲν εἶνε καλός. Ἐπωφελεῖται λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας ἡ μικρούλα Κατίνα καὶ ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς μίαν πολυθρόναν.

Τὴν χαρὰν ποῦ τὴν ἔχει, διότι εὗρε τὸν τρόπον νὰ μεγαλώσῃ διαμιάς καὶ νὰ γίνῃ ὑψηλὴ-ὑψηλὴ, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω! Ἰδέτε τὴν πῶς χαμογελεῖ καὶ μὲ τί καμάρι ὑψώνει τὰ χεράκια τῆς, ὡς νὰ σας λέγει: Νά, ἐγὼ τώρα εἶμαι μεγάλη! ἐγὼ τώρα εἶμαι ὑψηλή, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!

Εὗρετε ὅμως τί ἐπαθεν; Ἦκουσεν ἔξαφνα τὰ βήματα τοῦ μπαμπᾶ τῆς καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς νὰ μὴ τὴν μαλώσῃ (διότι ἤξευρε ὅτι τὰ καλὰ παιδιὰ δὲν πατοῦν ἐπάνω εἰς τὰς πολυθρόνας) κάνει νὰ πηδήσῃ καὶ... πάρτην κάτω!

Εὐτυχῶς ἔπεσεν εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ μπαμπᾶ τῆς καὶ δὲν ἐκτύπησεν. Ὅταν δὲ ἐκεῖνος τὴν ἠρώτησε τί ἐγύρειεν ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν, ἡ Κατίνα, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ φιλαλήθης, τοῦ εἶπε:

— Ἦθελα, μπαμπᾶ, νὰ ἰδῶ πῶς θὰ εἶμαι ὅταν θὰ γίνω μεγάλη!

— Ἐ, λοιπὸν εἶδες;

— Ναι, μπαμπᾶ! θὰ εἶμαι ὑψηλὴ, ὡς ἐκεῖ ἐπάνω!

— Εὖγε! τῆς εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Ἀλλὰ, ξεύρεις, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βιάζεσαι καὶ νὰ ἀναβαίνης ἐπάνω εἰς τὰς πολυθρόνας, διότι καμμίαν φορὰν θὰ πέσης πολὺ ἄσχημα. Ἐννοῖα σὺ καὶ θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποῦ θὰ μεγαλώσῃς καὶ θὰ γίνῃς ὡς ἐκεῖ ἐπάνω. Σοῦ ὑπόσχομαι μάλιστα ὅτι ἂν ἦσαι φρόνιμη, θὰ μεγαλώσῃς πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ τὰ ἄλλα παιδιὰ.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 109)

— «Ὅσον θέλετε, κυρία Μίλχ! εἶπεν ὁ κόμης. Καὶ ἤρχισε νὰ θέτῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, χρυσὰ εἰκονοσάφραγκα, ὅπως ἄλλοτε ὁ σαρτιμπάγκος ἀργυρὰ τάλληρα. Ἡ κυρία Μίλχ ἐφάνετο πολὺ χαρούμενη καὶ ὅταν ἔγεινεν ἕνας καλὸς σωρός, εἶπεν «Ἀρκεῖ!» Ἡ Βέρθα τότε μ' ἐνηγγαλίσθη καὶ μ' ἐφίλησε. Ἡ συμφωνία εἶχε κλείσῃ. Ἀχ! ἦμουν πωλημένη! Κακὴ, κυρία Μίλχ! Ψεύματα λοιπὸν τὸ ἔλεγε ὅτι μάγαποῦσες! Μὰ μ' ἐρώτησες καὶ μένα, ἂν ἤθελα νὰ πωληθῶ, νὰ φύγω, νὰ χωρισθῶ τὴν μητέρα μου καὶ τὸ ἀδελφάκι μου; Ἀ, ποτέ!

«Καὶ τὸ ἔβαλα ἐστὶ πόδια.

«Ἡ Βέρθα ἐφώνησε: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα! Ὁ κόμης ἐφώνησε: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα! Καὶ ἡ κυρία Μίλχ: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα! Καὶ ὁ χρυσοκόκκινος λακὴς: Ἀσπρούλα! Ἀσπρούλα!—Ὅλοι ἔτρεξαν κατόπι μου. Ἀλλὰ ποῦ νὰ με πιάσουν, καθὼς ἔτρεχα μὲ τὰ τέσσαρα πρὸς τὸ δάσος. Ἐπρωτιμῶσα νὰ

με φάγῃ ὁ λύκος, παρὰ νὰ σταθῶ νὰ με πιάσουν... Καὶ ἔτρεχα...

«Ἀλλ' ἐκεῖ ποῦ ἔτρεχα, ἐφανερῶς ἐμπρός μου ὁ Ἰωσήφ καὶ μοῦ ἔφραξε τὸν δρόμον. Ἀ! κακὴ Ἰωσήφ! Καὶ σὺ λοιπὸν ἐναντίον μου;... Μ' ἐπίασεν ἀμέσως καὶ ὡς νὰ ἐνδῶσε τὸ παράπονό μου, μ' ἐφίλησε κλαίον καὶ μοῦ εἶπε: «Πολὺ λυποῦμαι ποῦ θὰ φύγῃς, Ἀσπρούλα. Ἀλλὰ τί νὰ κάμωμεν; Ἐχάμεν μεγάλην ἀνάγκην ἀπὸ χρήματα, γιατί ὁ πατέρας ἔκαμε χρέη. Δὲν μας ἔδλεπε τί λυπημένοι ποῦ ἤμεθα ὅλοι; Σὺ τώρα μᾶς σώσεις! Ἐλα, πῆγαινε μὲ τὴν κυρία Βέρθαν. Εἰς τὸ σπίτι τῆς θὰ εἶσαι πολὺ καλλίτερα παρὰ ἐδῶ».

«Μὲ συνεκίνησαν αὐτοὶ οἱ λόγοι καὶ ἀπεφάσισα νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν τύχην μου. Ἀλλὰ καὶ νὰ ἤθελα, δὲν θὰ ἤμποροῦσα πλέον νὰ φύγω, διότι μ' ἐκλείσαν ἀμέσως εἰς τὴν ἀμάξαν.

«Ὁ χωρισμὸς ἦτο συγκινητικώτατος. Ἡ μητέρα μου, ἡ ὁποία ἰσα-ἰσα ἐκεῖνην τὴν ὥραν ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν βοσκὴν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ. Καὶ ἐγὼ ἔλκλαινα πικρά. Οἱ κακοὶ! οὔτε νὰ τὴν φιλήσω δὲν με ἄφηναν!...

«Εἰς τὸ καλὸ, Ἀσπρούλα, εἰς τὸ

καλὸ!» μοῦ ἐφώνησαν ὅλοι. Καὶ ἡ ἀμάξα ἐξεκίνησεν... Ἦθελσα νὰ φύγω, νὰ σπᾶσω τὰ γαλιὰ, νὰ φιλήσω τουλάχιστον μίαν φορὰ τὴν μητέρα μου. Ἀλλ' ὁ κόμης καὶ ἡ Βέρθα μ' ἐκρατοῦσαν τόσο σφικτὰ, ποῦ δὲν ἠμποροῦσα νὰ κινηθῶ. Καὶ καθὼς ἐφεύγαμεν, διὰ πολλὴν ὥραν ἤκουα ὀπίσω μου τὰ θρηνώδη βελιάσματα τῆς μητέρας μου.....»

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς διηγῆσεως, ἀντήχησε τὸ κέρας τοῦ Φράγκ. Ὁ Ἐρρίκος ἀνεπήδησε καὶ ἐκύτταξε γύρω του ἐκπληκτος. Ἦτο μόνος ὑπὸ τὸ δένδρον. Μακρὰν ἐφαίνοντο αἱ ἀγέλαδες, βαδίζουσαι πρὸς τὸν σταῦλον. Ἡ Ἀσπρούλα ἐβάδιζε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ βοσκῆ. Τὸ παιδίον ἔτρεξε καὶ τοὺς ἐφθασεν.

— Ἐκάματε πολὺ καλὸν ὕπνον, κύριε Ἐρρίκε! τῷ εἶπεν ὁ Φράγκ. Τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες κοιμάσθε!

Ὁ Ἐρρίκος ἦτο ἐτοιμος νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ νὰ τὴν εἴπῃ. «Σὺ ἐκοιμάσθαι ἐγὼ ἤμουν ἐξυπνος καὶ ἤκουα μάλιστα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀσπρούλας». Ἀλλ' ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸ ἦτο μυστικὸν καὶ ἐκράτησεν ἐγκαίρως τὴν γλῶσσάν του. Τὸ ἐσπέρας, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅταν

Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Λευκὴν Δορκάδα, Ὀρειὰν Δορκάδα, Μέλ-
λουσαν Καλλιτέχνηδα, Τζι-Τζι-Μπούμ-
Μπούμ, Κυθαροδὸν Ἀπόλλωνα, Λέοντα τῆς
Νεμέας καὶ Ἐραστὴν τῆς Φύσεως — ἡ Κου-
κλίτσα μετ' τὴν Σελήνην Νύκτα (καὶ με-
τ' ὄνομα τῆς) — ὁ Κροκόδειλος τοῦ Νείλου με-
τὰς Ἀρχύρας· Εὐτυχίας καὶ Φιλίας μετὰς
Χρυσῆς· Ἀκτίνα καὶ Βροχὴν μετὰς Ἀνθι-
σμένας· Ἀμυγδαλιὰν καὶ Λυγαριὰν — ἡ
Δέα μετὰ τὸ Ἀργεῖτικο Πράσσο, Χόπ-Χόπ, Λευ-
κὴν Δορκάδα καὶ Μπαρμπά-Νικολὴν — ἡ
Λευκὴ Βιολέττα μετὰ τὴν Δάφνην καὶ μετὰ τὴν
Μυροῖνην — ἡ Πρωτομαγιά μετὰ τὴν Μικρὰν
Μάγισσαν — ἡ Ζαππὶς μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν
Καρδίαν καὶ μετὰ τὸ Ταπεινὸν Ἴον — τὸ Τα-
πεινὸν Ἴον μετὰ τὸν Σπυριδῶνα Τριχοῦπην καὶ
μετὰ τὴν Ἀγρωστον Τρελλήν — ὁ Σοφὸς Σω-
κράτης μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ἡ
Παπαρούνα τῆς Περτέλης μετὰ τὸν Χαλασμόν
Κόσμον — ἡ Γλυκεῖα Ἑλπίς μετὰ τὸ Ἀρχιζι-
ζάνιον — ὁ Λέων τῆς Νεμέας μετὰ τὸν Καρχα-
ρίαν τοῦ Αἰγαίου, Καϊμάκι τῶν Σερρῶν,
Λευκὸ Περιστεράκι, Λευκὴν Δορκάδα, Μαρ-
τεῖον τῆς Δωδώνης, Σανθὴν Ἑλληνοπούλαν
καὶ Λέοντα τῆς Ἀφρικῆς — ἡ Ἀντιγόνη με-
τὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον — ἡ Λευκὴ Χιδὼν μετὰ τὴν
Θυγατέρα τοῦ Ὀκεανοῦ, Ἀγκυραν τῆς Εὐτυ-
χίας, Χρυσὸν Δέρας, Ἀπόμαχον Ρομφι-
λὸν, Λιονισμένον Τυμφορῆστον, Ἀρχιναύ-
αρχον Θεμιστοκλέα, Χρυσὴν Ἀκτίνα, Φιλο-
πάτριδα Ἑλληνίδα, Εὐπλόκαμον Νύμφην,
Χρυσὸν Αἰδῶνα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Φιλό-
πατριν Ἑλληνα (πρὸς τὸν ὅσον τῆς Ἑ-
λευθερίας δύναται νὰ στείλῃ ἀμέσως τετράδιον,
διότι αὐτὸς δέχεται ἀπὸ δούλων, τάνταποδοῖε δὲ με-
τὰ ἑξαρετικὴν ταχὺτητα καὶ ἀκριβείαν) — ἡ Ἀδρα
τοῦ Φαλήρου μετὰ τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Ἡρώα
Γαριβάλλην, Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, Κορυ-
θαῖολον Ἐκτορα καὶ μετὰ τὸν Μόζαρτ, ἀλλ'
ὕπὸ ψευδώνυμον — τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος
μετὰ τὴν Δάφνην, Ζαππίδα καὶ Κῆμα τοῦ Δου-
νάβεως.

Βλέπετε ὅτι τὰ Μικρὰ Μυστικὰ δίνουν καὶ
πέρνουν. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι μερικοὶ-μερι-
κοὶ πέρνουν ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦν καὶ νὰ δίδουν.
Πιστεύω ὅτι ἐννοοῦμαι. . .

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Τὸ Ἡ-
συχον Ἀεράκι συλλυπεῖται τὴν Πολύχνην τοῦ
Πηλίου διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρός τῆς, εἰς τὴν
κλῆδα τῆς ὁποίας παρευρέθη — ἡ Μέδουσα ἀ-
σπάζεται τὸν Ἀνδρείον Σουλῶτην καὶ περιμέ-
νει ἀνυπομονῶς τὴν ἐφευρεσὶν του (ἡ Λευκὴ
Πεταλούδα ἀσπάζεται τὸν Λευκὸν Ρόδον· ὁ Κο-
λοσσοῦς τῆς Ρόδου τὴν Ἀπτερον Νίκη· ὁ
Πεινασμένος Λύκος τὸν Κροκόδειλον τοῦ Νεί-
λου — ἡ Μαρία Ἀνδριτσάκη πληροφορεῖ τὸν
Ἰππερασιπότην τῆς Πατρίδος, ὅτι δὲν εἶνε
αὐτὴ ἡ Σανθὴ Ἑλληνοπούλα ποῦ νομίζει — ὁ
Ἑρμῆτης ἐρωτᾷ τὴν Δάφνην· ἐλησμόνησε
τὴν ὑπόσχασίν τῆς; — ἡ Δέα ἀσπάζεται τὴν
Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν· ὁ Κροκόδειλος
τοῦ Νείλου τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν· ἡ Κόρη
τῆς Ἑλλάδος τὴν Φιλοπάτριδα Ἑλληνίδα·
ὁ ὅσον τῆς Ἑλευθερίας τὴν Ἀκρόπολιν
(ἡς ζητεῖ τὸ ὄνομα)· ἡ Εὐκράτος Ζώνη τὴν Ἡ-
ρωϊκὴν Πάργαν. — Τὸ Ταπεινὸν Ἴον εὐχαρισεῖ
τὸ Ἀρχιζιζάνιον διὰ τὰς προστατευτικὰς του
διαθέσεις· ἀλλὰ τὸ πληροφορεῖ ὅτι ἔχει κρύπτην
ἀσφαλεστέραν ἀπὸ τὴν Μυθολογίαν του· τὸ πυ-
κνὸν φύλλωμά του — ὁ Σοφὸς Σωκράτης τὸν
Λεοντόκαρδον Λεωνίδα (μὰ διατὶ ἔχει νὰ μου
γράψῃ τὸσον καιρὸν ὁ καλὸς μου αὐτὸς φίλος;)·
ἡ Ναυτοπούλα τὸ Κῆμα τῆς Σαλαμῖνος καὶ
εἶνε κατενθουσιασμένη μαζὶ του· ἐρωτᾷ δὲ τί γί-
νεται αὐτῇ ἡ Μάχη τοῦ Μαραθῶνος; — ἡ Γλυ-
κεῖα Ἑλπίς τῆς Δάφνης τὸ Μεσολογγιτικὸν
τὸν Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, τοῦ ὁποίου ζητεῖ
τὸ ὄνομα· ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης τὸ Ἡ-

συχον Ἀεράκι· ὁ Τρεχαγυρευόπουλος τὴν Ἀ-
νεμώνην. — Ὁ Τοῖν-Τῶν πληροφορεῖ τὴν θέλ-
πουσαν ὅτι τὰρχικά του εἶνε Α. Σ. — ἡ θέλ-
πουσα ἀσπάζεται τὴν Μέλλουσαν Καλλιτέ-
χνηδα. — Ὁ Οἰδίπους Τύραννος ἔχει παράπονα
ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας, διότι δὲν
του ἔστειλεν ἀκόμη τετράδιον. — ἡ Ἀνθισμένη
Λυγαριὰ πρὸς τὴν Ζαππίδα· Δὲν εἶνε καλλι-
τερον νὰλλάξουν τὰ Μικρὰ των Μυστικὰ χέρι με
χέρι; — ἡ Λύρα τοῦ Ὀρφῆως ἀσπάζεται τὸ
Λευκὸν Ρόδον. — Ὁ Κουανόλευκος Κρίνος ζητεῖ
συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κροκόδειλον τοῦ Νείλου,
ἀν' ἐνεκα πολλῶν περιπετειῶν, δὲν κατώρθωσε νὰ
τῷ στείλῃ ἀκόμη τετράδιον. — Πολλοὶ καὶ πολλὰ
συγχαίρουν τὸ Ἀρχιζιζάνιον διὰ τὸ βραβεῖον
του· ἀλλὰ παρέλειψα τὰ ὀνόματα ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς· Μεσολογγιτικῇ
(τοῦ ὁποίου μετὰ ἡφύρηναν ἡ ἀφελεστάτη ἐπιστο-

λή). Συννεφώδη Οὐρανὸν (τὸ ψηφιδόλειον τοῦ
ὁποίου ἔλαβα πρῶτον-πρῶτον). Πλοῖαρχον Κορ-
κοράν, Κοριολάνον, Ἐροσεῖχθον Ποσειδῶνα
(πρὸς τὸ παρὸν ὄχι). Τοῖν-Τῶν, Π. Καρ(ὴν
(φύλλον ἐστάλη· τὰ πρὸ δύο μηνῶν ζητηθέντα,
ποῖα;) Μικρὸν Ἐθελοντήν, Θεόδωρον Σύρ-
μαρ (ἔστειλα). Ἀσημένιο Κῆμα, Ἀλκυονίδα
Ἡμέραν, Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην, Ζαπ-
πίδα (ὁ Ἀνανίας ἐγέλασε πολὺ). Καρδερίαν,
Ναυτοπούλαν (ἡ ὁποία τώρα τελευταίως ἔλαβε
πολὺ καθαρά τετράδια καὶ εἶνε κατευχαριστημέ-
νη). Ἀκρόπολιν, Ναυτίλον (διατὶ τὴν μερι-
ορροσύνην;) Χρυσὴν Βροχὴν, Συριανὴν Σφιγ-
γρον (βραβεῖον ἐστάλη). Ἀδὸν Κιχῶτην (προσε-
χῶς). Κόντε Ραπαράκη (δεκτόν). Μικρὸν
Συμπαθητικόν, Ἀλύτην, Γαληνιαίαν θά-
λασσαν (ἔστειλα). Ροβινσῶνα Κροῦσον (ἔ-
στειλα ἐπὶ συστάσει).

Εἰς δας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30
Μαρτίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Δι' ἐορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

κατάλληλον καὶ νεώτατον βιβλίον

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Περιέχει: πέντε (5) μονολόγους, ὧν οἱ δύο νηπιακοί· — ἓξ (6) διαλόγους, ὧν οἱ τρεῖς
νηπιακοί· — τρία (3) δράματα, διὰ παιδία καὶ κοράσια.

Πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας ἀντὶ φρ. 2.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὁδοὺς στέλλονται μέχρι τῆς 5 Μαΐου 1897

176. Συλλαβόγραφος.

Γράμματα δὴ καὶ μόριον μαζὶ ἂν ἐνωθῶν,
Κράτους τινὸς πρωτεύουσαν εὐθὺς ἀποτελοῦν.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέστορος.

177. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον χρήσιμον πολὺ· τὸ δευτέρον μου γράμμα
ἂν τα ἐνώσῃς θὰ ἴδῃς μίαν χώραν ἐν τῷ ἄμῃ.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

178. Κλεμακωτὸν.

Νάντικα σταθῶσιν οἱ σταυροὶ
διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώ-
σκηται εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέ-
λος τὸνομα θεῶς Περσῶν, εἰς δὲ
τὸ ἀριστερὸν νῆσου, εἰς δὲ τὴν
κατωτάτην βαθμίδα τὸνομα ἑ-
θνους τῆς Ἀσίας, εἰς τὴν με-
σαίαν τμήματος τοῦ μηνὸς παρὰ
Ρωμαίοις, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην τυράννου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

179-181. Κακρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε εἰς βλα τακτικὸς.
2. Βάδιζε πάν- ὅτε ἐμπρὸς ὅσα καὶ ἂν εὕρισκας
ἐμπόδια.
3. Ὅχι ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς θῆριον ὁρᾷ ὁ
πολεμιστής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστρου τῆς Αἰθῆς.

182. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ἡμίθεος.
2 1 4 6 5 = Ἰγθύς.
3 7 2 8 2 = Φυτὸν.
4 8 6 1 2 = Μαγειρικὸν σκεῦος.
5 4 7 8 2 = Φωτοβόλον σῶμα.
6 7 2 2 1 = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
7 2 1 7 8 2 = Ρήτωρ.
8 4 3 2 1 = Εἶδος πλοίου.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

183-187. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο οἰωνδήποτε γραμμάτων ἐξ
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάν-
τοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζουσιν ἄλλας τσας λέξεις:
Τάρας, γένος, ὠλεως, ἄτλας, θυσία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαιμονίου Περιχλίου.

188. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀ-
ποτελοῦσι τὸνομα νήσου Ἑλληνικῆς, τὰ δὲ δεύ-
τερα ἀντιστρώφως ἀναγινωσκόμενα τὸνομα με-
γαλονήσου.

1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2, Βασιλεὺς τῆς
Περγάμου. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Καρ-
πός. 5, Θαλάσσιον τέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζαππίδος.

189. Ἑλληνοσύμφωνον.

ο-οηο-εἰε-ηη-η-οι-οι-α.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Φεβρουαρίου 1897.

75. Ἀτμός, Πάτμος. — 76. Κρίνος, κρήνη. —

77. ὁ Ἥλιος.

78. ΝΩΠΟΣ.

ΩΜΟΣ

ΠΟΙ

ΟΣ

Σ

79. Β

ΡΙΣ

ΑΝΑΦΗ

ΔΡΑΣΤΗΣ

80-84. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ
γράμματος Ν σχηματίζονται αἱ κάτωθι λέξεις αἱ
ὁποῖαι ἀπατελοῦσι τὰ ἑξῆς δύο γινωμικά: Μηδὲν
ἄγαν. Πᾶν μέτρον ἄριστον. — 85-86. 1, Ἀ-
γίς, ἄγος, ἄλλος, ἴλιος, ἄρος, κῆρος, Κόδρος. 2,
ἄρμα, ἄρα, Ἡρις, Ἡρας, ἦρος, ὄρος, ὄσος,
ἴσος, ἱππος. — 87. ΑΣΩΠΟΣ, ΙΝΑΧΟΣ (1,
Ἀσώπιος. 2, Σοῦνιον. 3, ΩΧΡΑ. 4, ΠΑΡΟΣ.
5, ΟΝΟΣ. 6, ΣΙΔΩΝ). — 88. ἡ Ἑλέα (ἐλαία)
πόλις τῆς Ἰταλίας. — 89. Γάτα ποῦ κοιμᾶται
ποντικὸς δὲν πιάνει.